

Guvernul poate sprijini un proiect de anvergură:

Un spital nou pe spațiul fostului Club Steaua

Dacă ar fi să se scrie un studiu de caz despre cum se construiește o carieră, generalul de brigadă conf. univ. dr. Ioan Sârbu, comandantul Spitalului Clinic de Urgență Militar Central Dr. Carol Davila ar fi cu siguranță un exemplu. Și nu doar pentru longevitatea în aceeași instituție, ci și pentru prețul pe care îl pune pe încrederea în oameni.

De la echipa condusă de dr. Sârbu, ar avea de învățat multe spitale românești care se confruntă cu diverse dificultăți.

Reușitele sale se datorează voinței și pasiunii înnăscute pentru competiție.

Intră în relație cu oamenii direct, fără condiționări. Îi place să termine ceea ce a început. Nu-și uită originile. Dar, mai ales, știe să crediteze oamenii cu încredere și să le acorde o șansă.

✎ Benone NEAGOE

Foto: Nicu VEREȘTIUC

– Atunci când ați preluat conducerea Spitalului Militar nu v-au speriat dimensiunea și complexitatea misiunilor ce aveau să vă revină?

– Cred că dacă atunci când mi s-a făcut această propunere aș fi avut cât de cât o idee despre multitudinea de responsabilități pe care aveam să mi le asum, cu certitudine că decizia mea ar fi fost alta. A fost în primul rând o onoare. Dar și o provocare pe care nu aveam cum să o refuz. În plus, era pentru mine șansa de a mulțumi instituției care m-a primit în modul cel mai elegant, mi-a pus cărțile în brațe și m-a sprijinit în demersul meu de a ajunge medic. Fiu dintr-o familie de țărani, am pornit inițial în viață ca strungar, pentru a trece apoi printr-o școală de subofițeri sanitari. În urmă cu aproape 30 de ani, pășeam pentru prima oară în incinta acestui spital. Mi-am dorit mereu să-mi depășesc condiția. Am urmat Facultatea de Stomatologie din cadrul UMF Dr. Carol Davila pe care am absolvit-o ca șef de promoție, cu media 10, pentru ca apoi să-mi desfășor activitatea medicală în Clinica de Implantologie orală a Spitalului Militar. În fiecare dimineață, când intru pe poarta instituției pe care acum o conduc, mă copleșește emoția. Pentru că am senzația că intru într-un templu.

– Considerați că actul de conducere este girat de încrederea oamenilor în instituție. Cum ați lucrat cu aceștia?

– Am abordat stiluri diferite, în funcție de situație. De cele mai multe ori, lucrurile au mers de la sine. În definitiv, mulți dintre medicii de azi mi-au fost colegi la Institutul Medico-Militar. Am avut cu ei colaborări pluridisciplinare la diferite cazuri. Cu alții însă, cei

închistați în proiect, colaborarea a fost mai dificilă, fiind nevoie să uzez de prerogativele pe care mi le dădeau responsabilitatea și dreptul de comandă. Am impus, prin autoritatea Comitetului director, reguli noi, întrucât multe din ele erau depășite. Ca și o serie de obiceiuri și practici pe care nu le-am cunoscut până atunci, care îmi erau străine, pentru că nu erau conforme cu regulile unei instituții dar, din păcate, funcționau.

– Febra summitului a cuprins și Spitalul Clinic de Urgență Militar Central, unul din principalii responsabili de aplicare a actului medical. Cum i-ați făcut față?

– Am luat toate măsurile pentru ca spitalul să fie pregătit cu logistica necesară oricărui tip de intervenție. De la rezerve și produse din sânge pentru toate grupele sanguine la depozitele de medicamente, aparatură, heliport și autonomie, în cazurile în care s-ar fi oprit curentul ori s-ar fi ivit o defecțiune în rețelele de alimentare cu apă ale spitalului. În perioada summitului NATO, noi ne-am ocupat de asistența medicală prin toate cele patru componente pe care le implică aceasta: asistență medicală primară (ambulanță și echipaje medicale) care a însoțit coloanele oficiale, asistență medicală de urgență prin Unitatea de Primire Urgențe, având personal calificat pentru astfel de intervenții, asistență medicală spitalicească, prin toate cele 22 de specialități medico-chirurgicale care există în Spitalul de Urgență Militar Central, și asistență medicală de medicină dentară și oftalmologică pe care noi le-am avut în exclusivitate. Din fericire, nu ne-am confruntat cu cazuri deosebite.

– Suntem în mileniul III, bolile s-au diversificat, germenii au devenit din ce în ce mai agresivi, armele cu care trebuie să le faceți față se impun să fie și ele pe măsură. Cum reușiți această performanță?

– Ne-am canalizat eforturile în două direcții. Prima, și poate cea mai importantă, este pregătirea personalului din punct de vedere profesional. Prin cursuri postuniversitare în țară și în străinătate, în locuri și clinici din Europa și de peste Ocean, în specialitățile la care suntem încă deficitar. Punem accent pe tinerii specialiști. Pentru că ei constituie schimbul nostru de mâine. Am trimis până acum la astfel de cursuri de pregătire și instruire 42 de medici. Aceștia nu pot face însă minuni doar cu brațele și mintea lor. Ei au nevoie de mijloace. Este cea de-a doua direcție care ne-a preocupat și ne preocupă. Ca manager al spitalului, am această obligație de a le pune la îndemână mijloacele de investigație. Adică o imagistică performantă, un laborator de analiză echipat corespunzător, aparatura și logistica necesare interperierii în actul medical, astfel încât rezultatele să fie imediate și cât se poate de performante.

– Cum stați la capitolul personal?

– Dacă mă întrebați din punct de vedere numeric, schema la medici este acoperită în proporție de 95 la sută. Dacă ne referim însă la personalul medical cu pregătire medie și la cel auxiliar, aici suntem deficitar. Acoperirea este, la nivelul spitalului, de circa 70 la sută. Lucrul acesta ne creează evident, dificultăți. Migrația pentru salarii mai mari nu a ocolit nici această categorie profesională.

– V-a mers totul din plin, întotdeauna?

– Am făcut și multe greșeli la viața mea, dar nu-mi pot imputa unele fundamentale. Pe cele mai multe am încercat să le îndrept, cerându-mi scuze pentru a găsi împăcarea, pentru a scăpa de regretele care, nu vă ascund, mă bântuie.

– Aveți o atitudine permisivă față de greșeli?

– Nu. Sunt o persoană exigentă. Și cu mine și cu cei din jur.

– La ultima noastră convorbire ne dădeți o veste bună: conducerea Ministerului Apărării a aprobat construirea unui nou spital militar. S-au făcut pași în materializarea proiectului?

– Am crezut dintotdeauna că zestrea cea mai importantă a Spitalului Militar este capitalul său profesional. Iar oamenii aceștia merită un spital nou. Doar Dumnezeu a făcut ca după atâtea cutremure pavilioanele construite în urmă cu 125 de ani să rămână în picioare. De 30 de ani văd cum pe ploaie, pe vânt sau ninsoare, personalul spitalului aleargă în disperare, cu pacienții pe targă, de la un pavilion la altul. Sunt aspecte care în vremurile noastre n-ar trebui să se mai regăsească. Din nefericire, la ora actuală, noi funcționăm în aceleași clădiri, chiar dacă unele cosmetizate, într-un spital militar în care viteza de reacție trebuie să fie, raportat la orice altă unitate sanitară, mult mai rapidă. Această dispunere este păguboasă. Cele mai multe din pavilioane au fost construite ca lazareturi, cu grupuri sanitare dispuse la capetele culoarelor. Imaginați-vă un pacient operat, cum pleacă ținându-și burta în brațe spre capătul coridorului, pentru a se îmbăia sau pentru necesități.

Ministrul apărării, domnul Teodor Meleșcanu, și șeful Statului Major General, amiralul dr. Gheorghe Marin, ne-au promis sprijin în acest sens. Generalul Cătălin Zisu a propus ca amplasament pentru noul spital spațiul fostului Club Steaua, care aparține Armatei. Documentele au, desigur, circuitul lor. Juriștii sunt preocupați și ei de armonizarea solicitării noastre. Resursele financiare nu sunt, ce-i drept, tocmai ușor de identificat. Sperăm însă ca Guvernul, care are în proiect construirea unor spitale de urgență în țară, să susțină proiectul nostru, alocând Ministerului Apărării fondurile necesare. Cu atât mai mult cu cât în bilanțul ultimului an doar 22 la sută dintre pacienții noștri au fost militari activi sau în rezervă, restul fiind reprezentat de civili. Aceștia bat cu încredere la porțile Spitalului Militar, pentru că asistența medico-chirurgicală pe care le-o acordăm este una de vârf. De altfel patronul spitalului, medicul militar Carol Davila este inițiatorul școlii medicale românești și cel care a adus la noi prima formă organizată de unitatea spitalicească. Medicina militară este fanionul medicinei românești, ceea ce face din Spitalul Clinic de Urgență Militar Central *Nava Amiral*, cum îmi place să-i mai spun, a medicinei militare.

Convinși că argumentele noastre vor sta la baza deciziilor celor care ne guvernează, așteptăm cu optimism, momentul în care vom săpa fundația noului spital militar.

– Cum este privit celălalt proiect al dumneavoastră – edificiul medico-social pentru veteranii de război, pentru pensionarii militari?

– An de an, în principal iarna, în preajma sărbătorilor, dar și în alte anotimpuri sunt aduși în spitalul nostru foarte mulți pensionari militari, pacienți cronici, vârstnici, oameni rămași singuri, fără îngrijire. Unii în stare cașectică, alții cu pediculoză, cu scabie chiar, bolile urâte ale singurătății, ale omului neputincios. Orice armată cu pretenții din lumea aceasta își respectă camarazii, are responsabilități față de ei și le oferă un centru social. Or, în eventualitatea că s-ar construi un spital nou, pavilioanele actuale ar putea fi un astfel de edificiu. Propunerea noastră ar rezolva multe din cazurile sociale asigurând o bătrânețe liniștită pensionarilor militari.

– Care vă sunt celelalte ancore, pe lângă cea a carierei?

– Locul în care m-am născut și-n care îmi încarc, de fiecare dată, bateriile, familia, băiatul meu, student în anul IV la Institutul Medico-Militar, prietenii, muzica, drumețiile. Pentru că nimic din ceea ce este omenească nu-mi este străin.

